

tro, at det var lige dyrt, enten det saa er Nævninger eller Vidner, som rejse.

Med Hensyn til den Politistyrke, som er foreslaaet, tror jeg, at den vil vise sig at være altfor lille. Jeg tror, at Retssikkerheden vil være meget udsat for Fare, hvis den ikke bliver noget større end efter Lovforslaget. I Købstæder og Handelspladser skal der jo kun kunne ansættes i det højeste 8 Betjente. Jeg tror ikke, at man i de større Købstæder paa nogen mulig Maade kan nøjes med dem. Saa aabnes der ganske vist Udsigt til, at vedkommende Kommune selv kan betale Løn til nogle Betjente, men det er dog altid mere usikkert, end hvis der var fastsat en større Politistyrke. Man burde maaske se at komme til en anden Ordning, saaledes at Statspolitiet blev Opdagelsespoliti, og der ved Siden deraf blev et kommunalt Politi. Det vilde være gavnligt at have et Opdagelsespoliti, som kunde virke over hele Landet, thi det er nu ofte til stor Ulempe for Efterforskningen og Opdagelsen, at man ikke har Betjente, som kunne anstille Undersøgelser overalt; det kan i alt Fald ikke ske uden nærmere Tilladelse fra vedkommende Politiovrighed. Med Hensyn til Politimestrenes Benævnelse af Sysselmænd er jeg fuldkommen enig i, hvad der blev udtalt af den sidste ærede Taler. Ogsaa jeg finder, at det vil være meget uheldigt. Hvis vi faa denne Benævnelse, Sysselmand, for en Politimester, faa vi her i den danske Stat 3 forskellige Embedsmænd, som kaldes Sysselmænd. Paa Island er Sysselmanden en Embedsmand, som omtrent svarer til Herredsfogeden hernede. Paa Færøerne er Sysselmanden en helt anden Embedsmand, han er mere underordnet. Og nu faa vi altsaa her Benævnelsen Sysselmand for en 3die Slags Embedsmænd. Det vil altsaa blive saaledes, at naar der for Fremtiden bliver talt om Sysselmænd, maa det udtrykkelig tilføjes, om det er en islandske, en færøiske eller en kongerigske Sysselmand, der tænkes paa. Jeg tror derfor, at det er uheldigt, man maa vist se at finde en anden Benævnelse.

Hvad Nævningerne angaar, kan jeg ganske tiltræde, hvad der blev udtalt af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) og nu af den sidste ærede Taler. Heller ikke jeg sætter stor Pris paa Nævninger, men da det jo er paa budt i Grundloven, saa er det klart, at man maa have dem. Derimod kan jeg ikke være enig i den Maade, hvorpaa Grundlisterne skulle affattes. Jeg vil fore-

trække den Maade, som Kommissionen af 1868 har foreslaaet, og hvorefter det er et særligt Udvalg, der sammensætter Grundlisterne. Jeg frygter meget for, at hvis det bliver Kommunalbestyrelserne, der skulle gøre det, ville Nævningelisterne blive meget ensidige. Imidlertid kunde det maaske nok gaa an, hvis man vedtog, at Nævningerne ikke skulde have Diæter. Nævningehvervet burde vel være et Æreshverv, saaledes, at det ikke skulde betaales, det vilde vel nok være det smukkeste. At man ikke just, naar man ser hen til andre Lande, kan være helt tilfreds med at faa Nævningeinstitutionen indført her i Landet, er allerede udtalt. Den sidste ærede Taler omtalte jo et Tilfælde i Frankrig, og det er vist ikke noget enestaaende Tilfælde. Naar man ser, hvorledes Juryen i Frankrig stiller sig, kan man nok blive noget betænkelig ved Institutionen. I Amerika er det for øvrigt lige saa galt. Jeg har læst, hvor overmaade vanskeligt, det skal være i Amerika at faa en Forbryder dømt. Thi hvis Manden tilstaa, at han har gjort sig skyldig i det, som han anklages for, saa siger Juryen, at Manden maa jo være sindssvag, en Mand, der har sin Forstand, vil aldrig tilstaa, at han har gjort det, og hvis han nægter, frifinde de ham paa Grund af Mangel paa Bevis. Det er naturligvis overdrevent, men der er maaske dog noget, der ligger til Grund derfor. Den ærede Justitsminister omtalte i Gaar, at det maaske vil blive nødvendigt at faa Straffeloven revideret, forinden man indfører Nævninger, og det turde vel nok være rigtigt, idet Nævningerne jo ikke blot skulle afgøre, om vedkommende er skyldig eller ikke skyldig, men ogsaa skulle afgive en Erklæring om, hvorledes det paagældende Forhold falder ind under en bestemt Straf. Det er derfor vistnok heldigt, at man ogsaa tænker paa denne Sag.

Hvad der med Hensyn til Reglerne om selve Strafferetsplejen vækker Betænkelighed hos mig, er, at de vistnok ville lamme Forfølgelsen og svække Retssikkerheden i betydelig Grad, idet der vistnok er indrømmet den anklagede alt for store Garantier, langt større end egentlig nødvendigt. Imidlertid kan man vel nok komme over det.

Der er et andet Punkt, som jeg skal tillade mig at berøre, nemlig at Bøderne for Fremtiden skulle tilfalde Statskassen. Ganske vist er det stillet i Udsigt, at der ved særlig Lov skal gives Erstatning til de Kasser, som Bøderne nu tilfalde, men